

## Arrest

nr. 301 312 van 12 februari 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TAILLAERT  
Dorpsstraat 140  
8300 KNOKKE-HEIST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. TAILLAERT.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1984.

1.2. De verzoekende partij dient op 18 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2024 wordt zij gehoord in het Centrum voor Illegalen te Brugge, waar de verzoekende partij thans is opgesloten nadat ze op heterdaad betrapt en opgepakt werd en vastgesteld werd dat zij zich illegaal op het grondgebied bevindt.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 januari 2024 ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

## *A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben een moslim te zijn van Berberse origine. U bent afkomstig uit Selouane, Nador. U liep school tot het vijfde leerjaar. U werkte vervolgens van uw 13 tot uw 18 jaar in het café van uw vader in Selouane. Op uw 18e kocht u een auto en begon u in het zwart als taxichauffeur te werken. De laatste drie jaar voor uw vertrek uit Marokko werkte u illegaal in de handel, u kocht goederen aan in Melilla en verkocht deze vervolgens in Nador.*

*In 2006 verliet u Marokko, op zoek naar werk en een beter leven. U reisde naar Almeria, Spanje, maar werd na 8 dagen teruggestuurd naar Marokko. U keerde terug naar Selouane. In oktober 2011 verliet u Marokko opnieuw richting Europa, in de hoop een beter leven te kunnen uitbouwen. U reisde legaal, met uw eigen paspoort en een Frans Schengenvisum. Dit werd voor u geregeld via een bende, actief in de (mensen)smokkel. U diende 14.000 euro te betalen voor dit visum maar betaalde enkel een eerste deel van 4.000 euro, de rest zou u later terug betalen. U reisde naar Frankrijk en keerde na 25 dagen terug naar Marokko. U diende een aantal banktransacties te doen zodat u opnieuw een deel van het gekochte visum kon afbetalen. Na uw terugkeer kende u problemen met de bende aan wie u het geld terug moest. Ze eisten dat u het volledige resterende bedrag zou betalen. U had het geld niet en werd vervolgens in Selouane, een vijftal dagen na uw terugkeer, door een aantal personen hardhandig in elkaar geslagen. U diende klacht in bij de politie maar u kende uw aanvallers niet en dit leidde uiteindelijk tot niets. Nadat u werd aangevallen verbleef u nog een tiental dagen in Selouane, dit bij uw tante en uw oom. U trok vervolgens naar Fez waar u ook een aantal dagen bij een tante verbleef. Vervolgens reisde u naar Tanger waar u een nieuw visum regelde om Marokko opnieuw te kunnen verlaten. Eind oktober/begin november 2011 verliet u Marokko opnieuw met uw paspoort en een Frans Schengenvisum richting Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u vervolgens naar Brussel waar u anderhalf jaar verbleef. U ondernam geen stappen om uw verblijf in België te legaliseren en werkte hier in het zwart. U liep bij een politiecontrole uiteindelijk tegen de lamp en kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U reisde naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd afgewezen en na vier jaar verliet u Duitsland in 2017 en u reisde naar Spanje. U ging er ook illegaal aan de slag en probeerde de nodige documenten te bekomen om een regularisatie-aanvraag te kunnen indienen. U werkte er in het zwart, u volgde taallessen, had een adres maar u had tevens nog een werkcontract nodig. U was van plan om zo'n contract 'te kopen' daar het heel moeilijk is om dit op officiële wijze te verkrijgen. U had echter niet genoeg geld en besloot in september 2023 opnieuw naar België te komen om hier te werken en zo voldoende geld te verdienen om het werkcontract te kunnen betalen. U ging opnieuw aan de slag in het illegale circuit. Op 7 november 2023 werd u door de politie op heterdaad betrapt toen u wagens en woningen aan het beschadigen was. U werd opgepakt en vervolgens, nadat werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond, overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op uw terugleiding naar Marokko. Er vonden twee pogingen plaats u naar Marokko terug te leiden. De eerste poging kon niet doorgaan daar u zich tegen uw uitwijzing verzette. De tweede poging werd geannuleerd daar u een verzoek om internationale bescherming indiende, dit op 18 december 2023.*

*U vreest ingeval van een terugkeer naar Marokko te worden gedood door de personen aan wie u nog geld moet. In 2014-2015 zouden deze personen twee keer naar u komen vragen zijn bij uw familie in Marokko. Voorts zou u in 2021 via uw broer Mohammed vernomen hebben dat deze personen nog steeds naar u op zoek zijn. U wil graag hier blijven en werken zodat u uw schulden in Marokko kan afbetalen.*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U werd op 17 januari 2024 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggrijping of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.*

*Uit uw verklaringen blijkt voorts dat Marokko verliet op zoek naar een beter leven en uit vrees voor een bende smokkelaars aan wie u nog veel geld moet.*

*Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd ben het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.*

Wat betreft het feit dat er in Nador geen werk is en u hier een beter leven wenst uit te bouwen (CGVS p. 3, 14 en CGVS vragenlijst vraag5), moet worden opgemerkt dat dit problemen van louter socio-economische aard betreffen en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin volstaat dit om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat er in Europa meer werkgelegenheid is en u hier meer kan verdienen dan in Marokko wordt op zich niet betwist. Dit betekent evenwel niet dat u in Marokko geen enkele mogelijkheid zou hebben te werken en er uw leven uit te bouwen. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat u altijd, tot aan uw vertrek uit Marokko in 2011, heeft gewerkt. Zo werkte u bij uw vader in diens café, kocht u nadien een auto waarmee u als taxichauffeur aan de slag ging en de laatste drie jaar voor uw vertrek werkte u in de illegale handel (CGVS p. 5). Dat u enkel illegaal zou hebben kunnen werken betreft vooreerst een blote bewering die u niet weet te staven. Hoe dan ook, u toont hiermee geenszins aan dat u, een Marokkaans staatsburger, niet de mogelijkheid zou hebben om in het legale circuit in uw land van herkomst werk te vinden. Moet bovendien worden opgemerkt dat u altijd in Selouane bleef wonen en werken. U kan zich als Marokkaans staatsburger evenwel eender waar vestigen in Marokko. Dat u zich dan nergens anders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen en daar werk zou kunnen vinden, toont u niet aan en blijkt ook uit niets. Dient hier overigens te worden opgemerkt dat uw eigen broer en zus, die tot op heden woonachtig zijn in Selouane, wel degelijk werk hebben (CGVS p. 7).

Wat betreft uw vrees voor een terugkeer naar Marokko omwille van de schulden die u nog moet afbetalen, dient voorts het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst betreft het feit dat u schulden heeft en niet in de mogelijkheid bent deze af te betalen, eveneens een probleem van louter financiële aard. Dat u omwille hiervan problemen kende met uw schuldeisers - dat zij hun geld terug willen is overigens een logisch gevolg van een 'lening' en hoeft dan ook niet te verbazen - betreft dan weer een problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen). Dat u bij uw terugkeer naar Marokko omwille van uw wanbetalen werd aangevallen en geslagen, het feit terzijde gelaten dat u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven (zie infra), betreft tot slot een probleem van puur gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. De door u aangehaalde financiële, interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en deze volstaan evenmin om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dient immers te worden vastgesteld dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van de aanval waar u het slachtoffer van zou zijn geweest terecht kon bij de politie om uw klacht te noteren. Uit wat u voorts laat optekenen blijkt bovendien dat uw klacht wel serieus genomen werd en er gevolg aan werd gegeven. De politie liet u immers verschillende personen zien zodat u uw eventuele belagers kon aanduiden. U herkende echter niemand (CGVS p. 13). Dat er verder niets zou zijn ondernomen, is dan ook eerder het gevolg van het feit dat u zelf niet blijkt te weten door welke personen u zou zijn aangevallen/geslagen. Dat waren personen die werden ingehuurd, u kent ze niet (CGVS p. 4 en 13). Het mag duidelijk zijn dat de politie/autoriteiten van uw land van herkomst beperkt zijn in hun optreden indien het gaat om een 'klacht tegen onbekenden'. Dit betekent evenwel niet dat u niet terecht kon bij uw eigen autoriteiten dan wel, ingeval van eventuele hernieuwde problemen ingeval van een terugkeer naar Marokko, niet opnieuw zou kunnen rekenen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten (CGVS p. 13). Dient overigens nog te worden opgemerkt dat de leider van de bende met wie u problemen zou kennen, i.c. al-Hajj, wel degelijk werd gearresteerd en opgesloten, dit in het kader van een zaak rond mensensmokkel. Ondertussen is hij in de gevangenis overleden (CGVS p. 4 en 13). U brengt geen concrete elementen aan waaruit kan worden besloten dat u geen beroep zou kunnen doen op of bescherming zou kunnen krijgen van uw eigen autoriteiten.

Bijkomend kan hier nog worden opgemerkt dat u ook geenszins in concreto aantoont dat uw belagers actueel nog naar u op zoek zijn. U verklaarde dienaangaande dat mensen in 2014-2015 twee keer bij uw familie naar u zijn komen vragen. Voorts zou u ook ergens in 2021, tijdens corona, via uw broer gehoord hebben dat mensen zeiden dat ze u zouden afmaken als u terugkeert naar Marokko (CGVS p. 7 en 12). Vooreerst komt u hier niet verder dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U zou dit enkel zo van uw familie gehoord hebben. Het mag echter duidelijk zijn dat uw familie ook bezwaarlijk als een objectieve informatiebron kan worden beschouwd. Aangaande het nieuws dat u in 2021 van uw broer zou gehoord hebben, blijkt u bovendien hierover verder niets concreets te kunnen zeggen. Uw broer zou via kennissen in een café gehoord hebben dat andere mensen aangaven naar u op zoek te zijn. Wie deze kennissen zijn via wie uw broer dit vernam, weet u niet. Het zijn gewoon mensen, hij hoorde het zo. U kent ze niet (CGVS p. 13). Dit is niet ernstig. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, die stelt tot op heden deze personen te vrezen ingeval van terugkeer, duidelijk zou kunnen aangeven wie u nu precies vreest en u hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Zulks blijkt niet uit uw verklaringen. Het mag daarenboven wel ten zeerste verbazen dat u van deze feiten, i.c. de twee bezoeken

bij uw familie in de periode 2014-2015 en het nieuws wat u van uw broer zou gehoord hebben in 2021, geen enkele melding heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst CGVS). Dit betreffen nochtans net de enige feiten die zich na uw vertrek in verband met uw problemen zouden hebben voorgedaan. Bijgevolg kan eens te meer verondersteld worden dat u deze gebeurtenissen dan wel degelijk zou hebben aangehaald indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid betreffen. U gevraagd waarom u deze relevante feiten niet vermeldde bij de DVZ, haalde u aan dat u wel vragen werden gesteld maar niet over deze zaken (CGVS p. 14). Dit kan geenszins overtuigen. Het louter betwisten van uw verklaringen afgelegd bij de DVZ kan de vastgestelde ongerijmdheid niet weerleggen. Het komt immers aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om alle elementen waarop u uw vrees baseert duidelijk en spontaan aan te brengen en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Er kunnen u bovendien logischerwijs geen vragen worden gesteld over feiten die u niet zelf aanhaalt. U verklaarde overigens uitdrukkelijk dat uw familie u telkens direct, de dag zelf, inlichtte van de feiten. U werd bij de DVZ pas gehoord op 21 december 2023 en, volgend op wat u beweert, was u bijgevolg toen al degelijk op de hoogte van wat zich in Marokko nog zou hebben afgespeeld. Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd hoe uw interview bij de DVZ verlopen is. Er werd eveneens gevraagd of u alle elementen in grote lijnen had kunnen aanbrengen, of uw verklaringen nadien werden voorgelezen én of alles correct genoteerd staat in uw verslag. U verklaarde uitdrukkelijk dat het interview er toen goed verliep en dat u al uw problemen vertelde. U had alles in grote lijnen verteld, uw verklaringen werden nadien voorgelezen en alles staat correct genoteerd (CGVS p. 2). Dat u dan nu louter postfactum aanbrengt dat u bij de DVZ wel verklaarde dat u werd gezocht (CGVS p. 14), kan in alle redelijkheid niet overtuigen.

Naast voorgaande moet voorts nog worden opgemerkt dat u niet eens blijkt te weten of uw belagers op heden überhaupt nog in Marokko verblijven. Wie de personen zijn die u zouden geslagen hebben, weet u niet (zie supra). U geeft ook toe niet te weten waar zij thans zijn (CGVS p. 13). Van uw overige belagers kent u enkel al-Hajj en Rachid. Zoals ook reeds aangehaald is al-Hajj reeds overleden (zie supra). Wat Rachid betreft, kon u enkel aangeven dat hij van Al-Hoceima is (CGVS p. 7). U verklaarde dan wel dat hij nu nog steeds in Al-Hoceima is maar kon dit niet concretiseren noch aantonen. U hiernaar gevraagd, haalde u gewoon aan dat ze niet hun persoonsgegevens geven. U vervolgde dat hij 'in het begin' - u verwijst hiermee naar 2011 - wel was maar moet uiteindelijk toegeven niet te weten of hij daar nu, anno 2024, nog is (CGVS p. 13). U dan nog gevraagd hoe u weet dat uw belagers thans nog in Marokko zijn, zelfs nog in leven zijn, beperkte u zich tot de loutere bewering 'ze zijn nog altijd daar, dat is duidelijk'. U gevraagd dit te concretiseren, bleef u vaagheden spuien. Zo haalde u aan dat ze nog actief zijn, nog visums en zo doen. U zou dit weten omdat mensen praten. U dan gevraagd wie die mensen zijn die praten en nogmaals gevraagd waar uw belagers zijn nu, herhaalt u enkel dat mensen daar praten. Voor het overige ontweek u de vraag en antwoordde u naast de kwestie (CGVS p. 13). U dan uiteindelijk gevraagd of u moeite heeft gedaan u omtrent uw belagers te informeren, moet u toegeven van niet (CGVS p. 14). Er kan nochtans in alle redelijkheid verondersteld worden dat u wel degelijk de nodige stappen zou zetten en interesse aan de dag zou leggen u terdege te informeren omtrent de personen die u tot op heden stelt te vrezen zodat u de asielinstanties, bevoegd om te oordelen over uw eventuele nood aan internationale bescherming, gedetailleerde en concrete informatie zou kunnen geven omtrent de eventuele risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst. Uw nalatigheid en klaarblijkelijke desinteresse ondermijnen echter uw beweerde vrees en geloofwaardigheid.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts eens te meer onderuit gehaald in het licht van volgende. U verliet Marokko reeds in 2011 en reisde via Frankrijk naar België waar u anderhalf jaar verbleef. U verzocht er niet om internationale bescherming noch poogde u op enige andere manier uw verblijf te legaliseren. Na anderhalf jaar zou u in België een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben en naar Duitsland zijn gereisd. Daar zou u wel een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. U zou er evenwel niets vermeld hebben over de problemen die u in Marokko zou gekend hebben en omwille waarvan u thans stelt tot op heden niet te kunnen terugkeren. Nadat uw verzoek in Duitsland werd afgewezen, reisde u door naar Spanje waar u zes jaar heeft verbleven. Opnieuw ondernam u geen enkele poging uw verblijf er in orde te maken noch maakte u uw vrees middels een verzoek om internationale bescherming kenbaar. U keerde tot slot naar België terug in september 2023 en verzocht hier dan uiteindelijk op 18 december 2023, een drietal maanden na uw aankomst, om internationale bescherming (CGVS p. 9 en 10). Dat u, die thans stelt Marokko in 2011 omwille van een vrees voor uw leven te hebben verlaten, nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, dan wel bij het verzoek dat u indiende in Duitsland geen enkele melding maakte van de feiten die u in Marokko zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u thans beweert niet te kunnen terugkeren, ontbeert elke logica.

Dient hier overigens nog te worden aan toegevoegd dat u na uw terugkeer naar België in september 2023 ook niet de intentie had om een asielverzoek in te dienen en uw vrees kenbaar te maken. U keerde naar hier terug om te werken, u wou geld verdienen (CGVS p. 11). U ging illegaal aan het werk in het slachthuis,

*dit tot u op 7 november 2023, werd opgepakt toen u op heterdaad werd betrapt bij het stellen van daden van vandalisme. Dat het dan vervolgens nog ruim een maand duurde alvorens u een verzoek indiende, u bovendien tijdens uw onderhoud met de Belgische politie niet wilde meewerken - u herhaalde meermaals dat u niet wilde meewerken (zie 'formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling' in uw administratief dossier), u uitdrukkelijk aangaf te willen terugkeren naar Marokko (zie 'rapport administratief in uw administratief dossier) én u pas op het moment dat men een tweede keer op het punt stond u naar Marokko te repatriëren, dit op 18 december 2023 de eerste poging u terug te leiden op 21 november 2023 werd geannuleerd daar u zich hiertegen verzette, doch zonder meer - aanhaalde een verzoek te willen indienen (zie administratief dossier), is geenszins ernstig en holt uw waarachtigheid, minstens de ernst van uw beweerde vrees, dan ook compleet uit.*

*Dat u niet eerder op de hoogte was van het feit dat u de mogelijkheid had een verzoek in te dienen - u zou dit pas recent vernomen hebben en bovendien weigerden ze uw verzoek te registreren (CGVS p. 11 en 12) - kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen. U verbleef in Europa in verschillende landen en werkte u er altijd in het illegale circuit. Dat u doorheen al die jaren nooit in contact zou gekomen zijn met anderen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden én bijgevolg nooit zou gehoord van 'de procedure om internationale bescherming' als één van de procedures om een verblijfsvergunning te bekomen, kan totaal niet worden aangenomen. Hoe dan ook, u moet minstens sinds uw verblijf in Duitsland weet gehad hebben van het bestaan van deze procedure. U doorliep in Duitsland immers zelf deze procedure. Tot slot werd u, nadat u in België op 7 november 2023 door de Belgische politie werd opgepakt, uitdrukkelijk gevraagd of u 'reeds eerder asiel aanvraag in België dan wel elders' (zie 'formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling' in uw administratief dossier). Dat u aldus niet eerder op de hoogte zou geweest zijn van de mogelijkheid internationale bescherming in te dienen, wordt niet aangenomen. Dat men ten andere weigerde uw verzoek te registreren, betreft dan weer een blote bewering van uw kant, die ook geen steek houdt. U kan overigens ook niet verduidelijken waarom dit u zou geweigerd worden (CGVS p. 12).*

*Het heeft er dan ook duidelijk alle schijn van dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u absoluut geen prioriteit had wat logischerwijs indruist tegen uw thans beweerde vrees voor vervolging.*

*In het licht van al voorgaande, dient dan ook te worden besloten dat u het CGVS geenszins heeft weten te overtuigen van een daadwerkelijk nood aan internationale bescherming. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.*

*De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De kopie van de personaliapagina van uw paspoort betreft louter uw persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Dit stuk spreekt zich echter niet uit over de redenen waarom u Marokko zou hebben moeten verlaten en er tot op heden niet naar terug zou kunnen.*

*De foto's die u voorlegde en waarop u te zien bent, kunnen hoogstens aantonen dat u gewond raakte. Echter, uit deze foto's kan op geen enkele manier worden afgeleid waar, wanneer en onder welke omstandigheden u deze verwondingen opliep. Dat deze foto's genomen werden nadat u in Selouane op straat door uw belagers werd aangevallen, blijkt niet uit deze foto's. Ook al zou ten andere vaststaan dat u in Selouane door uw schuldeisers werd geslagen, quod non, dan nog kunnen deze foto's op geen enkele manier als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs weerhouden worden van uw verklaringen dat u tot op heden gezocht wordt en risico loopt te worden gedood ingeval van een terugkeer naar Marokko.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij stelt dat de problematische socio-economische situatie in Nador niet haar motivatie is om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire bescherming aan te vragen. Zij vreest namelijk voor haar integriteit bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij er geld verschuldigd is aan mensensmokkelaars. De socio-economische situatie laat de verzoekende partij niet toe om in haar land van herkomst middelen te vergaren om haar schuld in te lossen. Uit open bronnen blijkt dat het

gemiddeld inkomen in Marokko ligt op 221,- EUR per maand. Dit in het kader van een reguliere tewerkstelling. Zelfs indien zij een gemiddeld inkomen zou hebben en dit integraal zou aanwenden dan zou zij er nog steeds 45 maanden over doen om haar schuld in hoofdsom af te lossen. Het is onwaarschijnlijk dat mensensmokkelaars die reeds jaren trachten geld van verzoekende partij te bekomen, akkoord zullen gaan met een verder betalingsuitstel. Zij is het bovendien niet eens met de motivering van het CGVS die haar problematiek voorstellen als een gemeenrechtelijk geschil, terwijl in realiteit een bende van mensensmokkelaars reeds jarenlang dreigt met represailles ten aanzien van verzoekende partij en bovendien reeds is overgegaan tot gewelddaden. Zij heeft in Marokko reeds klacht ingediend, maar er werd geen gevolg aan gegeven. Het justitiële apparaat slaagt er niet in haar veiligheid te garanderen. Waar het CGVS stelt dat zij niet bewijst dat de Marokkaanse autoriteiten haar niet voldoende kunnen beschermen, stelt verzoekende partij dat de leider van de bende niet werd opgepakt voor feiten ten aanzien van haarzelf, zodat de klacht die door haar werd neergelegd in ieder geval zonder gevolg is gebleven. Dat de bendeleider overleden is, doet niets af van het gegeven dat er nog andere - al dan niet onbekende - leden zijn die de vervolging ten aanzien van verzoekende partij benaarstigen. De vervolging is op vandaag nog steeds actueel. Haar geldschuld dateert van 2011, maar in 2014-2015 werd zij opnieuw gecontacteerd en ook in 2021, maar liefst 10 jaar na het ontstaan van de schuld, is er nog belaging door de bende. Het gegeven dat er zich onbekende personen in de bende bevinden, toont nét aan dat de vrees van verzoekende partij gegrond is, vermits dit haar zou beletten een normaal bestaan te hebben in Marokko. Ten slotte verklaart verzoekende partij waarom zij pas op 18 december 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Voorheen was er geen noodzaak, vermits een gedwongen terugkeer nooit aan de orde was.

Zij stelt dat er bij de beoordeling van haar verzoek rekening gehouden dient te worden met haar coherent relaas en het feit dat zij aantoonbaar reeds jarenlang met vrees te leven voor vervolging in Marokko. Zij heeft beeldmateriaal toegevoegd waaruit blijkt dat zij reeds het slachtoffer was van represailles en zij ontving recent ook informatie dat de bendeleden nog steeds opzoek zijn naar haar.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwijst voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus naar haar argumentatie die zij onder punt 2.1. voerde in het kader van de vluchtelingenstatus.

### 3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

#### 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij betoogt dat zij niet omwille van socio-economische redenen Marokko heeft verlaten, maar dat ze heden een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft omdat ze bij een terugkeer naar Marokko vreest voor haar integriteit daar ze door haar schuldeisers bedreigd wordt.

5.2. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald dat zij haar schuld aan haar smokkelaars niet kan afbetalen houden geen verband met één van de voormelde criteria. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangegeven betreffen dit problemen van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht op voormelde motieven hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen werpen. In zoverre zij meent dat het gegeven dat zij haar smokkelaars niet kan afbetalen niet vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, laat zij na *in concreto* te duiden op welke wijze dit element van haar vluchtrelaas een *nexus* vertoont met haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep en/of haar politieke overtuiging. Zulk verweer is geenszins ernstig.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting



vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

6.3.2. De verzoekende partij voert aan dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van economische redenen, met name om in het buitenland werk te zoeken om haar leningen te kunnen terugbetalen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Vooreerst brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bij dat zij 2011 geld geleend heeft waarmee zij naar Europa gereisd is en deze schulden nog niet afbetaald heeft. Voorts wordt terdege gemotiveerd dat: “Dient immers te worden vastgesteld dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van de aanval waar u het slachtoffer van zou zijn geweest terecht kon bij de politie om uw klacht te noteren. Uit wat u voorts laat optekenen blijkt bovendien dat uw klacht wel serieus genomen werd en er gevolg aan werd gegeven. De politie liet u immers verschillende personen zien zodat u uw eventuele belagers kon aanduiden. U herkende echter niemand (CGVS p. 13). Dat er verder niets zou zijn ondernomen, is dan ook eerder het gevolg van het feit dat u zelf niet blijkt te weten door welke personen u zou zijn aangevallen/geslagen. Dat waren personen die werden ingehuurd, u kent ze niet (CGVS p. 4 en 13). Het mag duidelijk zijn dat de politie/autoriteiten van uw land van herkomst beperkt zijn in hun optreden indien het gaat om een ‘klacht tegen onbekenden’. Dit betekent evenwel niet dat u niet terecht kon bij uw eigen autoriteiten dan wel, ingeval van eventuele hernieuwde problemen ingeval van een terugkeer naar Marokko, niet opnieuw zou kunnen rekenen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten (CGVS p. 13). Dient overigens nog te worden opgemerkt dat de leider van de bende met wie u problemen zou kennen, i.c. al-Hajj, wel degelijk werd gearresteerd en opgesloten, dit in het kader van een zaak rond mensensmokkel. Ondertussen is hij in de gevangenis overleden (CGVS p. 4 en 13). U brengt geen concrete elementen aan waaruit kan worden besloten dat u geen beroep zou kunnen doen op of bescherming zou kunnen krijgen van uw eigen autoriteiten.” Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij klacht heeft ingediend, doch dat er geen gevolg aan gegeven werd en het “justitiële apparaat” er niet in slaagt haar veiligheid te garanderen, gaat ze helemaal voorbij aan voormelde pertinente motieven en doet ze er geen afbreuk aan. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar in Marokko, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De bescherming die de nationale overheid dient te bieden moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een

resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de verzoekende partij niets concreets kan zeggen over de bedreigingen die ten aanzien van haar geuit werden en die haar broer haar heeft meegedeeld. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Wie deze kennissen zijn via wie uw broer dit vernam, weet u niet. Het zijn gewoon mensen, hij hoorde het zo. U kent ze niet (CGVS p. 13). Dit is niet ernstig. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, die stelt tot op heden deze personen te vrezen ingeval van terugkeer, duidelijk zou kunnen aangeven wie u nu precies vreest en u hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Zulks blijkt niet uit uw verklaringen.”* Daarenboven wordt in de bestreden beslissing eveneens op goede gronden opgemerkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“de twee bezoeken die zijn familie in de periode 2014-2015 en het nieuws wat de verzoekende partij van haar broer zou gehoord hebben in 2021, niet gemeld heeft.”* Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, meer in het bijzonder voormelde elementen daar dit de enige feiten zijn die zich na het vertrek van de verzoekende partij uit Marokko in verband met haar voorgehouden problemen hebben voorgedaan. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar de verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. In dit verband wordt terdege gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“U gevraagd waarom u deze relevante feiten niet vermeldde bij de DVZ, haalde u aan dat u wel vragen werden gesteld maar niet over deze zaken (CGVS p. 14). Dit kan geenszins overtuigen. Het louter betwisten van uw verklaringen afgelegd bij de DVZ kan de vastgestelde ongerijmdheid niet weerleggen. Het komt immers aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om alle elementen waarop u uw vrees baseert duidelijk en spontaan aan te brengen en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Er kunnen u bovendien logischerwijs geen vragen worden gesteld over feiten die u niet zelf aanhaalt. U verklaarde overigens uitdrukkelijk dat uw familie u telkens direct, de dag zelf, inlichtte van de feiten. U werd bij de DVZ pas gehoord op 21 december 2023 en, volgend op wat u beweert, was u bijgevolg toen al degelijk op de hoogte van wat zich in Marokko nog zou hebben afgespeeld. Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd hoe uw interview bij de DVZ verlopen is. Er werd eveneens gevraagd of u alle elementen in grote lijnen had kunnen aanbrengen, of uw verklaringen nadien werden voorgelezen én of alles correct genoteerd staat in uw verslag. U verklaarde uitdrukkelijk dat het interview er toen goed verliep en dat u al uw problemen vertelde. U had alles in grote lijnen verteld, uw verklaringen werden nadien voorgelezen en alles staat correct genoteerd (CGVS p. 2). Dat u dan nu louter postfactum aanbrengt dat u bij de DVZ wel verklaarde dat u werd gezocht (CGVS p. 14), kan in alle redelijkheid niet overtuigen.”*

Na nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat de verzoekende partij niet weet of haar belagers zich heden nog in Marokko bevinden. Evenmin weet ze wie de personen zijn die haar geslagen hebben. Door in het verzoekschrift louter aan te halen dat ene “Rachid” die lid zou zijn van de bende op 132 km van de plaats waar de verzoekende partij opgegroeid is zou verblijven en dat er onbekende personen zich in de bende bevinden, doet ze geen afbreuk aan voormelde draagkrachtige en pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Wie de personen zijn die u zouden geslagen hebben, weet u niet (zie supra). U geeft ook toe niet te weten waar zij thans zijn (CGVS p. 13). Van uw overige belagers kent u enkel al-Hajj en Rachid. Zoals ook reeds aangehaald is al-Hajj reeds overleden (zie supra). Wat Rachid betreft, kon u enkel aangeven dat hij van Al-Hoceima is (CGVS p. 7). U verklaarde dan wel dat hij nu nog steeds in Al-Hoceima is maar kon dit niet concretiseren noch aantonen. U hiernaar gevraagd, haalde u gewoon aan dat ze niet hun persoonsgegevens geven. U vervolgde dat hij ‘in het*

*begin' - u verwijst hiermee naar 2011 - wel was maar moet uiteindelijk toegeven niet te weten of hij daar nu, anno 2024, nog is (CGVS p. 13). U dan nog gevraagd hoe u weet dat uw belagers thans nog in Marokko zijn, zelfs nog in leven zijn, beperkte u zich tot de loutere bewering 'ze zijn nog altijd daar, dat is duidelijk'. U gevraagd dit te concretiseren, bleef u vaagheden spuien. Zo haalde u aan dat ze nog actief zijn, nog visums en zo doen. U zou dit weten omdat mensen praten. U dan gevraagd wie die mensen zijn die praten en nogmaals gevraagd waar uw belagers zijn nu, herhaalt u enkel dat mensen daar praten. Voor het overige ontweek u de vraag en antwoordde u naast de kwestie (CGVS p. 13). U dan uiteindelijk gevraagd of u moeite heeft gedaan u omtrent uw belagers te informeren, moet u toegeven van niet (CGVS p. 14). Er kan nochtans in alle redelijkheid verondersteld worden dat u wel degelijk de nodige stappen zou zetten en interesse aan de dag zou leggen u terdege te informeren omtrent de personen die u tot op heden stelt te vrezen zodat u de asielinstanties, bevoegd om te oordelen over uw eventuele nood aan internationale bescherming, gedetailleerde en concrete informatie zou kunnen geven omtrent de eventuele risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst. Uw nalatigheid en klaarlijkkelijke desinteresse ondermijnen echter uw beweerde vrees en geloofwaardigheid."*

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat ze heden pas een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft omdat ze gedwongen wordt teruggestuurd naar Marokko waardoor er een noodzaak ontstaan is om een dergelijk verzoek in te dienen, gaat ze er wederom aan voorbij dat ze reeds in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen in België waarop ze naar Duitsland reisde om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doch in Duitsland geen melding heeft gemaakt heeft van de problemen die ze nu aanhaalt. Voorts wordt terdege gemotiveerd in de bestreden beslissing dat: *"Dient hier overigens nog te worden aan toegevoegd dat u na uw terugkeer naar België in september 2023 ook niet de intentie had om een asielverzoek in te dienen en uw vrees kenbaar te maken. U keerde naar hier terug om te werken, u wou geld verdienen (CGVS p. 11). U ging illegaal aan het werk in het slachthuis, dit tot u op 7 november 2023, werd opgepakt toen u op heterdaad werd betrapt bij het stellen van daden van vandalisme. Dat het dan vervolgens nog ruim een maand duurde alvorens u een verzoek indiende, u bovendien tijdens uw onderhoud met de Belgische politie niet wilde meewerken - u herhaalde meermaals dat u niet wilde meewerken (zie 'formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling' in uw administratief dossier), u uitdrukkelijk aangaf te willen terugkeren naar Marokko (zie 'rapport administratief' in uw administratief dossier) én u pas op het moment dat men een tweede keer op het punt stond u naar Marokko te repatriëren, dit op 18 december 2023 de eerste poging u terug te leiden op 21 november 2023 werd geannuleerd daar u zich hiertegen verzette, doch zonder meer - aanhaalde een verzoek te willen indienen (zie administratief dossier), is geenszins ernstig en holt uw waarachtigheid, minstens de ernst van uw beweerde vrees, dan ook compleet uit. Dat u niet eerder op de hoogte was van het feit dat u de mogelijkheid had een verzoek in te dienen - u zou dit pas recent vernomen hebben en bovendien weigerden ze uw verzoek te registreren (CGVS p. 11 en 12) - kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen. U verbleef in Europa in verschillende landen en werkte u er altijd in het illegale circuit. Dat u doorheen al die jaren nooit in contact zou gekomen zijn met anderen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden én bijgevolg nooit zou gehoord van 'de procedure om internationale bescherming' als één van de procedures om een verblijfsvergunning te bekomen, kan totaal niet worden aangenomen. Hoe dan ook, u moet minstens sinds uw verblijf in Duitsland weet gehad hebben van het bestaan van deze procedure. U doorliep in Duitsland immers zelf deze procedure. Tot slot werd u, nadat u in België op 7 november 2023 door de Belgische politie werd opgepakt, uitdrukkelijk gevraagd of u 'reeds eerder asiel aanvraag in België dan wel elders' (zie 'formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling' in uw administratief dossier). Dat u aldus niet eerder op de hoogte zou geweest zijn van de mogelijkheid internationale bescherming in te dienen, wordt niet aangenomen. Dat men ten andere weigerde uw verzoek te registreren, betreft dan weer een blote bewering van uw kant, die ook geen steek houdt. U kan overigens ook niet verduidelijken waarom dit u zou geweigerd worden (CGVS p. 12)."*

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Ter terechtzitting haalt de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet binnen de vier weken nadat het verzoek om internationale bescherming ingediend werd, genomen werd. Ze erkent tevens dat ze dit middel niet in haar verzoekschrift aangehaald heeft.

Met voormeld betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet in toepassing van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, maar wel in toepassing van artikel 57/6, §2 juncto artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. *In casu* moet de verwerende partij de beslissing nemen binnen een periode van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Het verzoek om internationale bescherming werd overgezonden naar de commissaris-generaal op 4 januari 2024 en de bestreden beslissing werd op 22 januari 2024, aldus werd de bestreden beslissing binnen een periode van 15 werkdagen genomen.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,  
E. COCHEZ,

kamervoorzitter,  
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS